

incommunicabilis, non sustentata ab alio. Vel, uti Confessio nostra habet, Persona denotat, non partem aut qualitatem in aliquo, sed quod propriè subsistit.

92. Ex quo iam patet, magnum esse discrimen inter personas Divinitatis, & alias personas, extra eandem in creaturis existentes: quarum ea est natura, ut Essentialiter inter se discretæ subsistant, & earum qualibet propriam seorsim, & ab alia separatam habeat essentiam, ac præter nomen & appellationem nihil cum alterâ obtineat commune: sed quævis peculiaris sive singularis homini dici possit, & debeat. Personæ verò in Divinitate, non sunt discretæ vel ipsâ essentiâ, vel appellatione saltem DEI aut Divinitatis: sed ipsâ essentiâ ita communicant, ut hæc omnibus personis numero & simplicissimè sit una, & quidem non ex parte, sed ex toto.

93. Ceterùm de discrimine sive differentijs Personarum, Quæstione sanè ardua ac difficili, in sequente disputatione agetur propriè & accuratè: nunc ad Trinitatem personarum, in vna divina Essentia demonstrandam redeamus.

94. Ac in veteri quidem testamento, Initiò eam confirmabant universa ea dicta, quæ vel DEVM in plurali numero Elohim, quod idem sonat, ac Dii, exprimunt: ut Gē 1, 1. Deut, 5, 26. vel ubi DEVS de se ipso in eodem pluralitatis numero, loquitur, ut Gen. 1, 26. 11, 7. vel in quibus Iehovah à Iehovah, Dominus à Domino aliquid super terras immittere dicitur, ut, Gen. 19, 24. &c.

Dein.